

Straffkolonien

[singlepic id=185 w=583 h=388 float=left]

Franz Kafka, Teater Uno, Göteborg Carl Harlén som entusiastisk bödel, stolt över den effektiva och vackra torteringsmaskin han sköter in i minsta detalj. Samma ornamenterade maskin som för drygt 20 år sen, när Teater Uno satte upp stycket sist. Möjligen är det samma uniform och stövlar, det är definitivt samme Carl Harlén. Men ändå upplever jag föreställningen annorlunda. Då kände jag mig skyldig för att jag inte ingrep. Inte stoppade avrättningen av soldaten, gripen för en struntsak.

Åsa Gustafsson gör den tysta men ändå uttrycksfulla rollen som fånge den här gången. Att hon är kvinna gör visserligen utsattheten tydligare. Men det är något utöver det som gör att vi inte har lika lätt för att förlägga den nyckfulle kommandantens koloniala rike "långt där borta". Harlén gör hans trofaste officer till en oförvitlig tjänsteman, som tror på sitt uppdrag och har fokus på att göra ett gott jobb.

Just det förhållningssättet, attoreflekterat "bara" göra sitt jobb, ta stort ansvar, men enbart för sin del – gör att jag gång på gång får flash-backs av berättelserna i Onådiga luntan. Till Straffkolonien mitt ibland oss. /MW